Ч. 13. Середа 31 (18) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) по 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за злоценєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Угорщини. — Італіяньско-турецка війна. — Ворохобня в Хіні.

Magyar Hirlap доносить, що ґр. Кін-Гедерварі одержав на недільній авдиенциї у Цісаря повновласть до переговорів з угорскою опозициєю в справі войскових уступок. Що до угорских державних відзнак у войску правительство наміряє зложити заяву на повнім засіданю сойму; в справі другого жаданя опозициї, іменно усуненя невідповідних державному угорскому праву слів з нової войскової процедури карної, то президент міністрів готовий відступити від junctim між войсковою реформою, а войсковою процедурою карною. Президент міністрів має також переговорювати з партиєю Юста. Пероговори мають відбути ся сейчас. Коли би переговори не довели до цїли, то правительство підойме борбу на цілій лінії, а в крайности розвяже парлямент і розпише нові вибори.

До „Аґ. Стефані“ телеґрафують в Триполісу, що богато тубольців, т. є. Арабів, особливо з під гір Таргони зголошує ся до італіяньских воєнних властий і складає їм своє оружиє.

Та сама аґенция оголошує в телеґрамі з Триполісу подробиці про бої між Італіянцями і Арабами дня 28 с. м. слідуюче: Нині около 3½ год. над раном наступив ворог завзято на оазу Ґарґареш. Італіянці відперли сей напад. Рівночасно посунули ся Турки на італіяньскі становища в Аінзара; зустрічі тревали до 6-ої рано. З розсьвітом завернув ся ворог, якого силу загально обчислюють на 3.000, та о пів до 8 напав знов з великим завзятєм. Італіянці прогнали вдруге ворогів арматним та карабіновим огнем на цілій лінії з таким наслідком, що турецкі войска уступили серед огня артилєрії на полудне і полудневий захід. Два Італіянці полягли, 8 поранено. Втрати ворогів є значно більші. Того самого дня відбуло ся бомбардованє арабских таборів коло Дерни.

Акция італіяньскої фльоти обмежує ся на ловленю і переглядаю чужодержавних кораблів. Між иншим придержано також австрийский торговельний пароплав „Бреґенцию“ і арештовано на нім 1 подорожного II. кляси і 13 подорожних I. кляси, підозріваючи їх, що є турецкими вояками. Показало ся, що оден з арештованих подорожних є турецким полковником, що мав обняти провід над турецкими войсками в Киренаїці.

Про положенє в Хіні надходять такі вісти: Коли бувший командант цісарскої ґвардиї Ліянґті дня 27 с. м. висідав з повоза перед своїм домом, кинув один Хінець в мундурі офіцира бомбу на него. Ліянґті тяжко ранений. Одну ногу мусіли єму лікарі відняти. Стан его грізний. Напастник, імовірно революционіст, погиб від вибуху бомби. Ліянґті, який є реакціоністом, був підозріний недавно о те, що дораджував, аби заатаковано Хінців в Пекині.

Слідуючого знов дня на команданта Тіянтсіну, ґен. Чунґтуятсі, рішучого противника революциї, кинено дві бомби, коли вертав зі стациї зелізничої до дому. Бомби ушкодили повіз, але ґенерал вийшов неушкоджений. Виновник хотів утечи і стріляв до людий, які старали ся зловити его. Одного з них ранив. Остаточно напастника зловлено.

До „Daily Telegraph“ доносять з Пекину, що в Мукдені в часі послідних 5 днів довершено 32 замахів динамітових і револьверових. Там відбувають ся кождої ночи ревізиї і довершують ся вироки смерти на особах підозріних о приналежність до революционістів.

З Дальнього прибув до Чіфу великий відділ революционістів. Перевозові кораблї, котрими прибули, вертають до Шанґаю по нові відділи. Міста Нінґчайчу і Вейгайвей перейшли на сторону ворохобників.

Взагалі ворохобники підняли на ново борбу на цілій лінії з цісарским войском, відкидаючи жаданє цісарского правительства, аби продовжити роз'єм.

Старий прокурист.

(З даньского — Йос. Преґеля).

(Конець).

Прокурист прикликав фіякра і велів себе везти на Стрілецку улицю, о якої єствованю перед тим не мав понятя.

Впраздї попав він в сьвяточний настрій, але не позбув ся ще задля сего недовірія против других людий і як практичний чоловік удав ся насамперед до господаря дому. Той був колись поліцийним урядником, що будучи в службі, мав догляд над дільницею Норревольд і тому знав прокуриста „з виду“.

Він сейчас запросив его до себе до комнати і був готовий дати всякі поясненя.

— Пані Єрґензен була дуже порядна женщина. Муж єї помер перед кількома літами, а она сама довгий час недужала на гостець в нозі, що їй дуже пошкодило, бо не могла віддавати ся своєму давнїйшому званю і мусіла тепер шити міхи на каву і таке инше.

— А чим же она перед тим займала ся? — спитав прокурист.

— Була кухаркою. Научила ся варити в королівскій кухни і дуже зручна в своїм званю, але то не богато їй тепер помагає.

— А що їй найбільше доскулює; як гадаєте?

— Всьо. Найбільше хиба журить ся чиншом за мешканє, бо я вже майже не можу довше ждати; она винна мені вже за три місяці.

— Я заплачу. Дайте мені посвідчениє.

— Добре. Відтак журить єї дуже — вуйко.

— Вуйко?

— Так, заставниче заведенє. Она має там певно страшну псалтирю.

— Псалтирю?

— Так називають, коли хто має цілу купу заставничих карток.

Гм! Ага!

* * *

Прокурист пійшов сходами на піддаше.

Прийшов в саму пору, бо пані Єрґензен мало що не сварила ся з посланцем із склепу, котрий упирав ся, що мусить тут віддати клунок, а она старала ся его пересьвідчити, що він мусить помиляти ся.

— А ось іде той пан, що мене сюди післав — сказав посланець і показав на входячого прокуриста.

— Так, відберіть лиш клунок, там є для Християна бресква — сказав пан Петерзен.

Зачудована взяла женщина пакунок і попросила незнакомого пана увійти до середини. Він розглянув ся по комнаті. То була комната на поді зі скісними стінами, а єї обстава була дуже невибаглива, але мимо того — як прокурист помітив, сідаючи на подане єму крісло — була тут у всім якась вигода і привітливість. Навіть скупе сьвітло століової лямпи робило на нїм миле враженє.

— Чи вашого сина нема дома? — спитав.

— Ні, вийшов до міста на закупно; треба було на то ждати, доки не приніс до дому тиждневого заробку. Але ось чую вже его хід на сходах — додала і вийшла до сіний на стрічу синови.

Християн з лоскотом вбіг до комнати.

— Мамо, булки ще цілком теплі — відозвав ся.

— Тихо, хлопче! В комнаті є якийсь пан, що хоче з тобою поговорити.

— Зі мною? — спитав хлопець зачудований і вийшов тихо до середини, а побачивши прокуриста, незвичайно змішав ся.

— Я не мав нагоди подякувати тобі за брескву і то мені дуже прикро, бо то була найліпша бресква, яку я коли їв.

Християн завстидав ся і не знав, що має сказати.

— Бачиш — говорив прокурист дальше — то не була правдива бресква, лише сьвяточна і в ній щось було, знаєш що?

— Ні! — відпобів хлопець зацікавлений.

— Там між иншими був онтой клунок, що належав до тебе. Ану отвори его і поглянь чи подобає ся тобі то, що там є.

Мати приступила і помагала хлопцеви добувати з пакунку річи. Один оклик одушевле-

Новинки.

Львів, 30 січня 1912.

— **Є.Е. ВПреосьв. Митрополит** ґраф Андрей Шептицкий виїхав до Відня.

— **Іменованя.** Старшими ґеометрами II кляси в статі урядників евіденциї катастру податку ґрунтового іменовані слідуючі ґеометри першої кляси: Ад. Єлінек, Ем. Кардаш, Оток. Адамек, Ром. Хрiпановский, Ів. Мазур, Мих. Сімон, Йосиф Мозер, Казим. Обертиньский, Ів. Ґебель, Абр. Марґуліес, Каз. Шрго, Йос. Канюк, Губ. Адамец, Стан. Хмелевский, Вінк. Бобек, Фр. Праксмаер, Петр. Рибарский, Валер. Йост.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах: Й. Карашкевича управителем 4-кл. школи в Бариши, Бр. Берівну учителькою 4-кл. школи в Синевідску в., Ів. Руденьску, учит. 4 кл. школи в Ляпкій Волї; в 2 клясових школах: Мар. Капківну в Майничи, Й. Кобиляньского в Садках, В. Єрмолюка в Корениці; перенесла М. Бобиляка з 1-кл. шк. в Попелянах на такуж посаду в Сороках щирецких.

— **Нові почтові складниці.** З днем 1 лютого входять в житє нові почтові складниці: 1) в Станьковій п. Калуш, 2) в Пониковици п. Броди і 3) в Буякові п. Бяла.

— **Руске Тов. Педаґоґічне у Львові** подає до відомости Вп. Професорам і ученикам шкіл ґімназияльних (середних), що „Мінеральоґія і хемія" написана дром Ю. Гірняком і апробована через ц. к. Раду шкільну кр. у Львові до ужитку IV кл. руских ґімназий зістала вже видрукована і є до розпродажи в ціні по 2 К. — Замовленя слати просимо до канцеляриї Тов. ул. Мохнацкого ч. 12

— **Репертуар руского театру у Львові.** Саля „Gwiazdy" ул. Францішканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В середу дня 31 с. м. „Циганьска любов", оперета в 3 діях Ф. Легара.

В четвер 1 лютого „Сатана" драма з житя жидів в 5 діях з прольоґом Якова Ґордіна.

В пятницю 2 лютого „Вій", фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

— **Ювилей львівскої „Рускої Бесїди".** Минулої неділї сьвяткувала львівска „Руска Бесїда", найстарше наше товариство, 50-лїтний ювилей свого ествованя. З товариством сим звязана тісно піввікова история нашого культурного і національного розвитку — бо вправдї скавши львівска „Руска Бесїда" була тим першим осередком, в котрім гуртували ся перші наші керманичі і народні трудовики і в котрім скупляла ся тота національна сила, що вже з природи спочивала в одиницях і дожидала в них національного відродженя. З сего товариства виходила опісля ціла наша орґанізация і народна робота, доки аж не рознесла ся так, що могла потворити нові окремі осередки. Нинї „Руска Бесїда" задержала більше лиш характер товариства для спільних сходин і взаїмного знакомства, але все-таки не стратила ще характеру того осередка, в котрім гуртує ся наша культурна робота. Ювилей „Рускої Бесїди" пригадав лиш ще живійше, чим було і чим есть ще для нас се товариство. В неділю рано, по Службі Божій, котру відправив о. мітрат Туркевич в семінарскій церкві пішла численно зібрана публика до салї „Народного Дому", де відбув ся сьвяточний порядок, що розпочав ся продукциєю орхестрального Кружка Музичного Інститута. По сїм слїдувала промова теперішного голови товариства надрадника Шеховича, котрий розповів историю товариства від его заснованя аж до теперішних часів а відтак слїдували привіти від товариств та орґанізаций, іменно: о. Лежогубский привитав „Бесїду" іменем Гол. виділу „Просьвіти", др. Раковский від Учительскої Громади та Науков. тов. ім. Шевченка, о. Стефанович від політичних орґанізаций, др. Цегельский від львівского „Бояна", проф. Боберский від „Сокола-Батька", др. Стахура від „Бесїди" в Самборі і п. Пісецкий від „Львівскої Руси".

Привітні письма і телеґрами наспіли від: „Жіночої Громади" у Львові, тов. „Днїстер", Тов. ім. Петра Могили, редакциї „*Ради*", від „Рускої Бесїди" в Краківци, Любачеві, Станиславові, Перемишли та ин. касинових товариств і від приватних осіб як: посла Цеглиньского, Миколи Лисенка, дра Полохайла і много ин.

Відтак слїдували дальші точки концерту, а по концерті зроблено також в сали „Народ. Дому" фотоґрафічну знимку з бувших і теперішних членів „Бесїди". При вступі на сей концерт зібрано 267 корон 93 сот. на „Рідну Школу". По полудни відбуло ся представленє людового театру „Рускої Бесїди" в сали „Ґвязди". Відограно „Наталку Полтавку", а вечером руский театр народний виставив преміовану Виділом краєвим траґедию В. Пачовского: „Сонце Руїни". Наконець відбув ся в „Народ. Гостинници" комерс і тим закінчило ся торжество.

— **Сон професора унїверситету** або загадка льотерийна. Один із старших вже професорів львівского унїверситету, котрий викладає на правничім виділі, виграв — так розповідають польскі ґазети — на послїднім тягненю віденьскої льотериї на числа 51, 82, 90 суму 48.000 корон, поставивши 10 корон на секотерно. В який спосіб дійшов він до тих чисел, оповідають грачі що слїдує: Пан професор по добрім обідї ляг спочивати і задрімав. Нараз снить ся ему, що цїсар представляє ему цїсареву. Отже поставив найвисший нумер цїсарский 90, відтак лїта цїсаря 82, а не знаючи, кілько лїт мала цїсарева, заглянув до старого календаря, в котрім було видруковане число лїт 51. Пішов отже до колєктури льотерийної в пасажу Гавсманна і поставив 10 корон на числа 51, 82 і 90, котрі очевидно вийшли. Але тепер загадка для льотерийників: длячого виграла „похибка" календаря, а не дійстність, коли цїсарева умираючи мала 61 лїт, а 51? Загадку ту можна собі найлїпше пояснити рекламою для льотериї а специяльно для згаданої колєктури, яку представляє цїла повістка, як би й не було, зручно видумана история.

— **Загадочне убийство в Новоселици.** В пограничнім повітї на росийскій стороні знайдено онагди в Новоселици на Буковинї тїло мужчини, лїт може 24, з вигляду належачого до заможнїйших кругів. Труп лежав в калюжи крови і есть здогад, що межи убитим а там, хто его убив, мусїла вести ся завзята завзята борба. О 6 год. вечером явила ся комісия, але уважала ся за некомпетентну, бо труп лежав при березї належачім до росийскої пограничної полоси. Сконстатовано лиш, що убитий в супроводї свого товариша, що мешкає на австрийскій стороні, взявши собі до помочи якогось селянина, хотїв перейти через росийску границю. Тодї, кажуть, мав росийский вояк пограничний стрілити до него і убив его на місци.

— **Живцем згоріла.** З неділї на понедїлок о 3 год. вибух при ул. Личаківскій ріг Францішканьскої ч. 15 огонь, котрого жертвою стало ся також і людске житє. Поліцийні доходженя виказали, що тої ночи ночувала на подї 65-лїтна Амалїя Крец, котра давнїйше була сторожихою в сїй каменици а тепер на старі лїта жила прошеним хлїбом і ночувала на подї в „своїй" каменици. Старуха засьвітивши сьвічку, заснула а від сьвічки заняло ся вязанє і небавком цїла криша станула в огни. Коли наспіла сторожа пожарна, тїло жебрачки було вже на вуголь спалене. Шкода виносить звиш 10.000 кор., але була обезпечена.

— **Специяліст від футер.** Від кількох днів появив ся у Львові якийсь специяліст від футер, котрий викрадає лиш дорогі футра з передних богатих людий. Специяліст той слїдить на улици, за панами, що то після теперішного звичаю носять дорогі футра волосом на верх, іде слїдом за ними аж до їх мешканя а зажда́вши, коли пан здойме з себе футро в передній комнатї, отвирає єї витрихом, убирає футро на себе і виходить в найбільшім спокою з каменицї, знаючи очевидно, що нїхто не зважить ся зачіпати пана в так дорогім футрі.

— **Борба з божевільним.** З Монахова доносять про таку страшну подію: 40 лїтного урядника Штірнера мали онагди відставити до дому божевільних. Коли віз поготівлї ратункової приїхав по него і лікар разом зі слугою увійшов до мешканя, Штірнер стрілив до них два рази з револьвера і зранив слугу тяжко. Відтак забарикадував ся в своїм мешканю і через шість годин стріляв з револьвера та недопустив нїкого до себе. Коли же вистріляв всї набої, кинув ся з III. поверха на брук і забив ся на місци.

ня слїдував за другим, але коли добуто річ, що лежала на самім споді — грубу куртку з жовтими мосяжними ґузиками — і коли мати розложила єї перед Християном, він на хвилю аж віддих в собі запер, а відтак попав в таку шалену радість, що почав танцювати довкола цїлої комнати і кричати гурра!

І тепер стало ся щось незвичайно дивного, що всїх бюрових товаришів прокуриста зачудовало би. Єнс Йона Петерзен, що з початку глядів на хлопця здивовано, почав перший раз від многих лїт сьміяти ся. Сьміяв ся, що аж сльози плили ему по лици, сьміяв ся тим більше, чим більше хлопець шалїв, аж нараз одним скоком опинив ся на колїнах старого прокуриста, обіймив его руками за шию, став его цїлувати по лици і раз по раз ему дякувати. Прокурист притискав з якимсь непонятним чувством хлопця до грудий, а пані Єрґензен вхопила его за праву руку стискала єї і так сильно нею трясла, немов би хотїла єї вирвати з суставів.

*
* *

— Ба, і для вас, пані, маю щось — сказав прокурист — і подав їй три поквітованя на заплачений чинш, між котрими в серединї лежала паперова десятикоронівка.

Він встав, аби попращати ся.

— А тепер мушу йти — сказав і сумно розглянув ся по комнатї, яка стала ему майже своєю.

— Певно родина жде на вас? — спитала пані Єрґензен.

— Так — там на кладовищи. Там цїла моя родина. Піду до дому і буду там бавити ся сам з своєю люлькою То моє сьвяточне товариство.

— Даруйте, пане прокурист, не гнївайте ся — сказала пані Єрґензен, почервонївши з заклопотаня. — Але — я розумію ся трохи на вареню і коли вам тут не за убого, то — коли ви нас так щедро обдарували —

— Так, так! Лишіть ся нинї вечером у нас — просив Християн.

— Хочете справдї задержати мене старого, воркотливого дїда нинїшного вечера у себе? — спитав зворушений. — Коли так, то дякую вам і — нехай вас Бог благословить!

Перший раз за цїле своє житє сказав Єнс Петерзен ті слова до людий.

* *
*

Тепер одягнув ся Християн в свою нову одежу, що лежала на нїм так, немов би умисно була роблена на него. Відтак вийшов з старим прокуристом до міста, аби оглянути склепові вистави, між тим як мати варила. І цїлу купу незвичайних річий принесли они оба того вечера до дому. А що пані Єрґензен не дармо працювала в королївскій кухни то мусїв признати навіть вибачливий прокурист, бо ему видало ся, що ще нїколи не їв таких смачних річий.

Так обходив пан Петерзен Різдво. Але то сьвято мало важні наслїдки, бо на новий рік обчислив ся Петерзен послїдний раз з властителем каварнї і ще того самого дня спровадила ся пані Єрґензен як господиня до него. Християн покинув свою службу в пральни, аби ходити до школи. Старе мешканє стало тепер тепле, привітливе і вигідне, а пан Петерзен стає з кождим днем чемнїйшим в поведеню з своїми товаришами.

На кладовищи, де від лїт заріс один куток буряном і хащами, віднайшов тепер прокурист старий гріб, який при помочи Християна прибирає кождого тиждня цвітами.

— Шпигун яких мало. З Кракова доносять: Аж тепер переконала ся поліция, що Пелка (про котрого арештоване ми вже доносили — *Ред.)* був шефом цілого штабу шпигунів в Австриї. Якраз длятого не могла поліция дати собі ради, що виловлювала поодиноких шпигунів а не могла дістати в свої руки їх шефа. Штаб той знаходив ся у Відни а Пелка надсилав туди прикази, повідомленя і гроші для поодиноких шпигунів. Аж арештоване Пелки виснило цілу справу. Пелка крім Австриї оперував також і на Угорщині. Стверджено, що Пелка був в посіданю мобілізацийних документів з Кракова і Перемишля; не знати однак і доси, чи ті документи відослав російскому штабови. Єсть майже певною річию, що Пелка стояв в тісній звязи з шайкою виловленою недавно у Львові і в инших місцевостях; в наслідок того вислано зі Львова до Кракова комісаря поліциї Тавера і той зголосив ся вже до судиї слідчого Ґроблевского, котрий веде слідство в сій справі. Пелка був міжнародним шпигуном і шпигував в Німеччині для Франциї і був вже чотири рази караний за шпигуньство.

Господарство, промисл і торговля.

— В справі дослідних піль. Звертає ся увагу всїх Філій Товариства „Сільский Господар“ на інструкцию в справі дослідних піль з управою ростин пашних на рік 1912, оголошену в „Господарскій Часописи“ ч. 1, а кромі того розісланій окремою брошурою до всіх господарских Кружків та Філій.

Після постанов технічно-рільничої Секциї затверджених Головним Видїлом мають члени надсилати в сім році зголошення на закладане дослідних піль до своїх філій — а ті по провіреню, о скільки зголошення відповідають вимогам інструкциї, та по заопінїюваню мають прислати зібрані зголошення зі свого округа найдальше до 14-го лютого с. р. до Головного Видїлу. Зголошення надіслані по речинци не будуть узгляднені з причин поданих в інструкциї.

Такою постанов має секция на цїли викликати живійший контакт між чланами згуртованими передовсім в господарских Кружках в Філіями та дати можність Філіям брати живійшу участь в так важній акциї зміряючій при помочи дослідних піль до збільшеня продукциї нашї в наших селяньских господарствах а через те до піднесеня у нас годівлї.

Цїль дослідних піль може тоді бути осягнена, коли управа на них буде переведена точно після інструкциї. Однак задля низького стану просьвіти серед загалу нашого селяньства, задля значної неграмотности много членів товариства не є в силї порозуміти справи як слід із самої інструкциї. Вони потребують часто ще доповнення через пораду, пояснене та заохочене на місци, чого сам Головний Видїл без помочи філій не може зробити, бо не може всюди, де сего вимагає потреба, висилати своїх інструкторів.

Тому видїли філіяльні зволять докладно познакомити ся із змістом інструкциї та примінитись точно до вимог в нїй поданих, бо своєю байдужностию до сеї справи та неточностию можуть нанести шкоду членам свого округа бажаючим користати з помочи товариства.

Президия Краевого товариства господарского „Сїльский Господар“ у Львові.

Телеграми.

Краків 30 січня. Слїдство в справі жалоби Русинів о обиду чести против редакторів "Czas-y" і „Głos-y Narod-y“ можна уважати за укінчене. Акти відослано до Львова, щоби позовники заявили, котрих хотять мати сьвідків завізваних на розправу. Так само жадано і від запізваних, щоби зложили свою заяву.

Петербург 30 січня. Міністерство промислу і торговлї внесло до думи проєкт в справі признаня 163.200 рублїв на придбане професорів висших шкіл промислових. Тепер 32 проц. катедр у висших школах технічних єсть необсаджених. В політехніцї варшавскій з 34 катедр єсть 18 необсаджених.

Лїсбона 30 січня. Союз синдикатів робітничих оголосив вчера страйк ґенеральний. В Лїсбонї сконсиґновано войско.

Лїсбона 30 січня. Ґенеральний стрейк тревае дальше. Войско обсадило заведене для осьвітленя міста. Театр і склепи були вечером замкнені. Спокою не нарушено.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають заготити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидания і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі св. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм часов мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·1** , 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·20, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мушини.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 3·40, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, 9·15, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·23

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·49.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·25*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в субому і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·33.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в субому і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·39**, **2**, 5·4†, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мушини від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·53, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·56

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·1 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в субому і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.

*) З Винник. §) З Винник в субому і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.